

**ROZPORZĄDZENIE
RADY MINISTRÓW**

z dnia 2011 r.

w sprawie Krajowych Ram Interoperacyjności, minimalnych wymagań dla rejestrów publicznych i wymiany informacji w postaci elektronicznej oraz minimalnych wymagań dla systemów teleinformatycznych

Na podstawie art. 18 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. Nr 64, poz. 565, z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) Krajowe Ramy Interoperacyjności;
- 2) minimalne wymagania dla rejestrów publicznych i wymiany informacji w postaci elektronicznej;
- 3) minimalne wymagania dla systemów teleinformatycznych, w tym:
 - a) specyfikację formatów danych oraz protokołów komunikacyjnych i szyfrujących, które mają być stosowane w oprogramowaniu interfejsowym,
 - b) sposoby zapewnienia bezpieczeństwa przy wymianie informacji,
 - c) standardy techniczne zapewniające wymianę informacji z udziałem podmiotów publicznych z uwzględnieniem wymiany transgranicznej,
 - d) sposoby zapewnienia dostępu do zasobów informacji podmiotów publicznych dla osób niepełnosprawnych.

§ 2. Użyte w rozporządzeniu określenia oznaczają:

- 1) aktywa – wszystko, co ma wartość materialną lub niematerialną dla podmiotu publicznego, inaczej zasoby;
- 2) architektura systemu teleinformatycznego – opis składników systemu teleinformatycznego, powiązań i relacji pomiędzy tymi składnikami oraz procesów przebiegających w systemie;
- 3) autentyczność – właściwość polegająca na tym, że pochodzenie lub zawartość danych opisujących obiekt są takie, jak deklarowane;
- 4) dane referencyjne – dane opisujące cechę informacyjną obiektu pierwotnie wprowadzone do rejestru publicznego w wyniku określonego zdarzenia z domniemania opatrzone atrybutem autentyczności;
- 5) dostępność – możliwość korzystania z zasobu przez upoważnione podmioty w sposób nieograniczony, w ramach przyznanych uprawnień;
- 6) integralność – właściwość polegająca na zapewnieniu dokładności i kompletności aktywów;
- 7) interesariusz – osobę lub podmiot posiadający interes prawny albo faktyczny w sprawach interoperacyjności;

¹⁾ zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 12, poz. 65 i Nr 73, poz. 501, z 2008 r. Nr 127, poz. 817, z 2009 r. Nr 157, poz. 1241 oraz z 2010 r. Nr 40, poz. 230, Nr 167 poz. 1131 i Nr 182, poz. 1228.

- 8) model architektury – formalny opis architektury systemu teleinformatycznego;
- 9) model usługowy – model architektury, w którym dla użytkowników zdefiniowano stanowiące odrębną całość funkcje systemu teleinformatycznego (usługa sieciowa), oraz opisano sposób korzystania z tych funkcji, inaczej system zorientowany na usługi (System ▲ Oriented Architecture - SOA);
- 10)
- 11) niezaprzeczalność – właściwość systemu pozwalająca jednoznacznie przyporządkować określone działanie do osoby fizycznej lub procesu;
- 12) obiekt – przedmiot opisu w rejestrze publicznym;
- 13) obiekt przestrzenny – abstrakcyjną reprezentację przedmiotu, zjawiska fizycznego lub zdarzenia związanego z określonym miejscem lub obszarem geograficznym;
- 14) podatność systemu teleinformatycznego – właściwość systemu teleinformatycznego, która może być wykorzystana przez co najmniej jedno zagrożenie;
- 15) podmiot – osobę prawną, jednostkę organizacyjną nie posiadającą osobowości prawnej albo organ administracji publicznej;
- 16) poufność – właściwość zapewniająca, że informacja nie jest udostępniana lub wyjawiana nieupoważnionym osobom fizycznym, podmiotom lub procesom;
- 17) polityka bezpieczeństwa informacji – zestaw efektywnych, udokumentowanych zasad i procedur bezpieczeństwa wraz z ich planem wdrożenia i egzekwowania;
- 18) rekomendacja interoperacyjności – uzgodnienie przyjęte bez stanowiska sprzeciwu pomiędzy interesariuszami regulujące na poziomie organizacyjnym, semantycznym lub technologicznym jakiś aspekt interoperacyjności;
- 19) repozytorium rekomendacji interoperacyjności – część zasobów ePUAP przeznaczona do udostępniania rekomendacji interoperacyjności;
- 20) rozliczalność – właściwość systemu pozwalająca przypisać określone działanie w systemie do osoby fizycznej lub procesu oraz umiejscowić je w czasie;
- 21) usługa sieciowa – właściwość systemu teleinformatycznego polegająca na powtarzalnym wykonywaniu przez ten system z góry określonych funkcji po otrzymaniu za pomocą sieci teleinformatycznej danych uporządkowanych w określonej strukturze;
- 22) ustawa – ustawa z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne;
- 23) wzór dokumentu elektronicznego – wzór, o którym mowa w art. 19b ustawy;
- 24) zagrożenie systemu teleinformatycznego – potencjalna przyczyna niepożądanego zdarzenia, która może wywołać szkodę w systemie teleinformatycznym.

Sformatowano: Polski

Krajowe Ramy Interoperacyjności

§ 3. 1. Krajowe Ramy Interoperacyjności określają w szczególności:

- 1) sposoby postępowania podmiotu realizującego zadania publiczne w zakresie doboru środków, metod i standardów wykorzystywanych do ustanowienia, wdrożenia, eksploatacji,

monitorowania, przeglądu, utrzymania i udoskonalania systemu teleinformatycznego wykorzystywanego do realizacji zadań tego podmiotu oraz procedur organizacyjnych, mające na celu:

- a) zapewnienie obywatelom oraz przedsiębiorcom dostępności w postaci elektronicznej usług świadczonych przez podmioty realizujące zadania publiczne ,
 - b) zwiększenie efektywności usług świadczonych przez administrację publiczną,
 - c) zapewnienie obywatelom i przedsiębiorcom zmniejszenia obciążeń związanych z realizacją uprawnień i obowiązków przewidzianych w przepisach odrębnych,
 - d) zapewnienie podmiotom publicznym redukcji kosztów funkcjonowania,
 - e) zapewnienie racjonalnego gospodarowania funduszami publicznymi,
 - f) zapewnienie swobody gospodarczej i równego dostępu do rynku informatycznego w zakresie usług i dostaw podczas udzielania zamówień publicznych dla wszystkich jego uczestników ,
 - g) efektywna realizacja drogą elektroniczną ponadgranicznych usług administracji publicznej;
- 2) określenie sposobu postępowania w zakresie przejrzystego wyboru norm, standardów i rekomendacji w zakresie interoperacyjności semantycznej, organizacyjnej oraz technologicznej, z zapewnieniem zasady neutralności technologicznej.

2. Na Krajowe Ramy Interoperacyjności składają się w szczególności:

- 1) sposób osiągnięcia interoperacyjności ;
- 2) architektura systemów teleinformatycznych podmiotów realizujących zadania publiczne;
- 3) repozytorium rekomendacji interoperacyjności na ePUAP.

§ 4. 1. Interoperacyjność osiąga się poprzez:

- 1) ujednolicenie, rozumiane jako zastosowanie tych samych norm, standardów i procedur przez różne podmioty realizujące zadania publiczne;
- 2) wymiennosc, rozumianą w ten sposób, że jeden produkt, proces lub usługa mogą być zastąpione innymi bez zakłócenia wymiany informacji pomiędzy podmiotami realizującymi zadania publiczne lub pomiędzy tymi podmiotami a ich klientami, przy jednoczesnym spełnieniu wszystkich wymagań funkcjonalnych i pozafunkcjonalnych współpracujących systemów;
- 3) zgodność, rozumianą jako przydatność produktów, procesów lub usług przeznaczonych do wspólnego użytkowania, pod specyficznymi warunkami zapewniającymi spełnienie istotnych wymagań i przy braku niepożądanych oddziaływań.

2. Sposób osiągnięcia interoperacyjności poprzez zastosowanie reguł określonych w ust. 1 powinien być zależny od okoliczności wynikających z szacowania ryzyka oraz z właściwości projektowanego systemu teleinformatycznego, jego zasięgu oraz dostępnych rozwiązań na rynku dostaw i usług w zakresie informatyki.

3. Zastosowany przez podmiot realizujący zadania publiczne sposób osiągnięcia interoperacyjności nie uchyla przepisom prawa zamówień publicznych i nie może naruszać zasady neutralności technologicznej.

§ 5. 1. Podmioty realizujące zadania publiczne stosują rozwiązania z zakresu interoperacyjności na poziomie organizacyjnym, semantycznym i technologicznym.

2. Interoperacyjność na poziomie organizacyjnym osiągnięta jest w szczególności przez:

- 1) informowanie przez podmioty realizujące zadania publiczne o sposobie dostępu oraz zakresie użytkowym serwisów usług realizowanych przez te podmioty;
 - 2) wskazanie przez ministra właściwego do spraw informatyzacji miejsca przeznaczonego do publikacji informacji o których mowa w pkt 1;
 - 3) możliwość stosowania przez podmioty realizujące zadania publiczne uzgodnionych i opublikowanych na ePUAP przez ministra właściwego do spraw informatyzacji rekomendacji dotyczących rozwiązań na poziomie semantycznym i technologicznym, wypracowanych na zasadzie konsensusu w jawnym i otwartym procesie uzgodnień z możliwie szerokim gronem interesariuszy;
 - 4) standaryzację i ujednoczenie procedur z uwzględnieniem potrzeb wynikających z informatyzacji podmiotu;
 - 5) publikowanie i uaktualnianie w Biuletynie Informacji Publicznej przez podmiot realizujący zadania publiczne opisów procedur obowiązujących przy załatwianiu spraw drogą elektroniczną z zakresu jego właściwości.
3. Interoperacyjność na poziomie semantycznym osiągnięta jest w szczególności przez:
- 1) stosowanie struktur danych i znaczenia danych zawartych w tych strukturach, określonych w niniejszym rozporządzeniu
 - 2) możliwość stosowania struktur danych i znaczenia danych zawartych w tych strukturach w rekomendacjach interoperacyjności publikowanych na ePUAP;
 - 3) stosowanie w rejestrach prowadzonych przez podmioty publiczne odwołań do rejestrów zawierających dane referencyjne w zakresie niezbędnym do realizacji zadań.
4. Interoperacyjność na poziomie technologicznym osiągnięta jest w szczególności poprzez:
- 1) stosowanie rozwiązań zawartych w przepisach § 11 – 13
 - 2) stosowanie regulacji zawartych w przepisach odrębnych, a w przypadku ich braku Polskich Norm, norm międzynarodowych, a także rekomendacji interoperacyjności publikowanych na ePUAP lub standardów uznanych w drodze dobrej praktyki przez organizacje międzynarodowe.

§ 5a. 1. Rekomendacje publikowane w repozytorium rekomendacji interoperacyjności oznaczone są w szczególności:

- 1) nazwą;
- 2) opisem;
- 3) wersją;
- 4) datą i czasem publikacji;
- 5) statusem obowiązywania;
- 6) identyfikatorem pozwalającym na identyfikację osoby publikującej.

2. Opublikowana rekomendacja nie może być usunięta z repozytorium.

§ 6. 1. Dla systemów teleinformatyczny służących do realizacji zadań publicznych należy przyjąć rozwiązania oparte na modelu usługowym.

2. Do opisu protokółów i struktur wymiany danych usługi sieciowej wykorzystuje się Web Services Description Language (WSDL).

3. Organ podmiotu udostępniającego usługę sieciową przekazuje opis, o którym mowa w ust. 2, do repozytorium rekomendacji interoperacyjności.

4. W przypadkach uzasadnionych specyfiką podmiotu publicznego lub świadczonych przez niego usług dopuszcza się inny model architektury.

§ 7. Minister właściwy do spraw informatyzacji zapewnia:

- 1) realizację publicznej dyskusji nad rekomendacjami interoperacyjności z zachowaniem zasady neutralności technologicznej oraz zgodności z normami zatwierdzonymi przez krajową jednostkę normalizacyjną lub normami albo standardami rekomendowanymi lub ustalonymi jako obowiązujące przez organy Unii Europejskiej;
- 2) prowadzenie repozytorium rekomendacji interoperacyjności.

Minimalne wymagania dla rejestrów publicznych i wymiany informacji w postaci elektronicznej

§ 8. 1. W rejestrach publicznych wyróżnia się w szczególności następujące typy obiektów:

- 1) osoba fizyczna posiadająca nadany numer PESEL;
- 2) podmiot;
- 3) obiekt przestrzenny.

2. Dla każdego obiektu, o którym mowa w ust. 1, w obrębie danego typu, nadaje się unikatowy identyfikator.

3. Strukturę identyfikatorów, o których mowa w ust. 2 określa załącznik nr 1 rozporządzenia.

4. Podmioty realizujące zadania publiczne z wykorzystaniem wymiany informacji za pomocą teletransmisji danych lub za pomocą pism w formie dokumentów elektronicznych sporządzonych według wzorów elektronicznych, w których mają zastosowanie obiekty, o których mowa w ust. 1, stosują strukturę danych cech informacyjnych tych obiektów zgodną ze strukturą publikowaną przez ministra właściwego do spraw informatyzacji w postaci schematów XML w repozytorium rekomendacji interoperacyjności na podstawie wniosków organu prowadzącego rejestr referencyjny właściwy dla danego typu obiektu.

5. Struktura, o której mowa w ust. 4, zawiera w szczególności nazwy i zakresy danych cech informacyjnych obiektów.

6. W przypadkach uzasadnionych specyfiką systemu teleinformatycznego prowadzonego przez podmiot realizujący zadanie publiczne może być zastosowany podzbiór cech informacyjnych obiektu, z zachowaniem typu i zakresu danej określonej w schemacie lub rejestr może być rozszerzony o dodatkowe cechy informacyjne.

7. Struktury danych dodatkowych cech informacyjnych muszą być zgłoszone do repozytorium rekomendacji interoperacyjności.

8. Minister właściwy do spraw informatyzacji publikuje na ePUAP schemat XML (XML schema) struktury danych cech informacyjnych obiektów, o których mowa w ust. 1

9. W przypadku gdy podmiot publiczny, prowadzi system teleinformatyczny obejmujący osoby fizyczne nieposiadające nadanego numeru PESEL identyfikacja takiej osoby odbywa się według cechy informacyjnej właściwej dla danego systemu.

10. w przypadku gdy podmiot publiczny, prowadzi system teleinformatyczny obejmujący podmioty nieposiadające nadanego numeru REGON identyfikacja takiego podmiotu odbywa się według cechy informacyjnej właściwej dla danego systemu.

11. Organ władzy publicznej prowadzący system teleinformatyczny zawierający obiekty inne niż wymienione w ust. 1 wnioskuje do ministra właściwego do spraw informatyzacji o opublikowanie w ePUAP schematu XML (XML schema) struktur danych cech informacyjnych tych obiektów.

§ 9. (puste)

Minimalne wymagania dla systemów teleinformatycznych

§ 10. 1. Systemy teleinformatyczne używane przez podmioty realizujące zadania publiczne projektuje się, wdraża oraz eksploatuje z uwzględnieniem ich funkcjonalności, niezawodności, używalności, wydajności, przenoszalności i pielęgnowalności, przy zastosowaniu norm oraz uznanych w obrocie profesjonalnym standardów i metodyk.

2. Zarządzanie usługami realizowanymi przez systemy teleinformatyczne, o których mowa w ust. 1 ma na celu dostarczanie tych usług na deklarowanym poziomie dostępności i odbywa się w oparciu o udokumentowane procedury.

3. Wymagania określone w ust. 1 i 2 uznaje się za spełnione jeśli projektowanie, wdrażanie, eksploatowanie, monitorowanie, przeglądanie, utrzymanie i udoskonalanie zarządzania usługą podmiotu realizującego zadanie publiczne odbywają się z uwzględnieniem Polskich Norm: PN-ISO/IEC 20000-1:2007 „Technika informatyczna – Zarządzanie usługami – Część 1: Specyfikacja”, PN-ISO/IEC 20000-2:2007 „Technika informatyczna – Zarządzanie usługami – Część 2: Reguły postępowania” wraz ze zmianami lub norm je zastępujących.

§ 11. 1. Systemy teleinformatyczne używane przez podmioty realizujące zadania publiczne wyposaża się w składniki sprzętowe lub oprogramowanie umożliwiające wymianę danych z innymi systemami teleinformatycznymi za pomocą protokołów komunikacyjnych i szyfrujących określonych przez przepisy, normy, standardy lub rekomendacje ustanowione przez krajową jednostkę normalizacyjną lub jednostkę normalizacyjną Unii Europejskiej.

2. W przypadku, gdy w danej sprawie brak jest przepisów, norm lub standardów, o których mowa w ust. 1, stosuje się standardy uznane na poziomie międzynarodowym, w szczególności opracowane przez:

- 1) Internet Engineering Task Force (IETF) i publikowane w postaci Request For Comments (RFC),
- 2) World Wide Web Consortium (W3C) i publikowane w postaci W3C Recommendation (REC),

- adekwatnie do potrzeb wynikających z realizowanych zadań oraz bieżącego stanu technologii informatycznych.

3. Informację o dostępności opisów standardów, o których mowa w ust. 2, minister właściwy do spraw informatyzacji publikuje w Biuletynie Informacji Publicznej.

§ 11a 1. Kodowanie znaków w dokumentach wysyłanych z systemów teleinformatycznych podmiotów realizujących zadania publiczne lub odbieranych przez takie systemy, także w odniesieniu do informacji wymienianej przez te systemy z innymi systemami na drodze teletransmisji, o ile wymiana ta ma charakter wymiany znaków, odbywa się według standardu Unicode UTF-8 określonego przez normę ISO/IEC 10646:2003 „Information technology – Universal Multiple-Octet Coded Character Set” wraz ze zmianami lub normę ją zastępującą.

2. W uzasadnionych przypadkach dopuszcza się kodowanie znaków według standardu Unicode UTF-16 określonego przez normę, o której mowa w ust. 1.

3. Zastosowanie kodowania, o którym mowa w ust. 2 nie może negatywnie wpływać na współpracę z systemami teleinformatycznymi używającymi kodowania określonego w ust. 1.

§ 12. 1. Systemy teleinformatyczne podmiotów realizujących zadania publiczne udostępniają zasoby informacyjne co najmniej w jednym z formatów danych określonych w załączniku nr 2 do rozporządzenia.

2. Jeżeli dla pisma w formie dokumentu elektronicznego służącego do załatwiania danej sprawy nie ustalono wzoru dokumentu elektronicznego lub nie ustanowiono rekomendacji interoperacyjności, systemy teleinformatyczne używane przez podmioty realizujące zadania publiczne, niezależnie od wymagań określonych w ust. 1, umożliwiają przyjmowanie dokumentów w postaci elektronicznej w formatach danych określonych w załączniku nr 3.

§ 13. 1. W systemie teleinformatycznym podmiotu służącym do realizacji zadania publicznego należy zapewnić spełnienie przez ten system wymagań Web Content Accessibility Guidelines (WCAG 2.0) z uwzględnieniem poziomu AA.

2. Wymagania o których mowa w ust. 1 stanowią załącznik nr 4.

§ 14. 1. Podmiot realizujący zadania publiczne opracowuje i ustanawia, wdraża i eksploatuje, monitoruje i przegląda oraz utrzymuje i doskonali system zarządzania bezpieczeństwem informacji zapewniający poufność, dostępność i integralność informacji z uwzględnieniem takich atrybutów jak autentyczność, rozliczalność, niezaprzeczalność i niezawodność.

2. Zarządzanie bezpieczeństwem informacji realizowane jest w szczególności poprzez:

- 1) zapewnienie przez kierownictwo podmiotu warunków umożliwiających realizację działań o których mowa w pkt 2) – 15);
- 2) zapewnienie aktualizacji regulacji wewnętrznych w zakresie dotyczącym zmieniającego się otoczenia;
- 3) utrzymywanie aktualności inwentaryzacji sprzętu i oprogramowania służącego do przetwarzania informacji obejmującej ich rodzaj i konfigurację;
- 4) przeprowadzanie okresowych analiz ryzyka utraty integralności, dostępności lub poufności informacji oraz podejmowanie działań minimalizujących to ryzyko, stosownie do wyników przeprowadzonej analizy;
- 5) podjęcie działań zapewniających, że osoby zaangażowane w proces przetwarzania informacji posiadają stosowne uprawnienia i uczestniczą w tym procesie w stopniu adekwatnym do

realizowanych przez nie zadań oraz obowiązków mających na celu zapewnienie bezpieczeństwa informacji;

- 6) bezzwłoczną zmianę uprawnień, w przypadku zmiany zadań osób o których mowa w pkt 5,
- 7) zapewnienie szkolenia osób zaangażowanych w proces przetwarzania informacji ze szczególnym uwzględnieniem takich zagadnień jak:
 - a) zagrożenia bezpieczeństwa informacji,
 - b) skutki naruszenia zasad bezpieczeństwa informacji, w tym odpowiedzialność prawna,
 - c) stosowanie środków zapewniających bezpieczeństwo informacji, w tym urządzenia i oprogramowanie minimalizujące ryzyko błędów ludzkich;
- 8) zapewnienie ochrony przetwarzanych informacji przed ich kradzieżą, nieuprawnionym dostępem, uszkodzeniami lub zakłóceniami, poprzez:
 - a) monitorowanie dostępu do informacji,
 - b) czynności zmierzające do wykrycia nieautoryzowanych działań związanych z przetwarzaniem informacji,
 - c) zapewnienie środków uniemożliwiających nieautoryzowany dostęp na poziomie systemów operacyjnych, usług sieciowych i aplikacji;
- 9) ustanowienie podstawowych zasad gwarantujących bezpieczną pracę przy przetwarzaniu mobilnym i pracy na odległość;
- 10) zabezpieczenie informacji w sposób uniemożliwiający nieuprawnionemu ujawnienie, modyfikację, usunięcie lub zniszczenie informacji;
- 11) zawarcie w umowach serwisowych podpisanych ze stronami trzecimi zapisów gwarantujących odpowiedni poziom bezpieczeństwa informacji;
- 12) ustalenie zasad postępowania z informacjami, zapewniających maksymalne zmniejszenie wystąpienia ryzyka kradzieży informacji i środków przetwarzania informacji w tym urządzeń mobilnych;
- 13) zapewnienie odpowiedniego poziomu bezpieczeństwa w systemach teleinformatycznych, polegającego w szczególności na:
 - a) dbałości o aktualizację oprogramowania,
 - b) minimalizowaniu ryzyka utraty informacji w wyniku awarii,
 - c) ochronie przed błędami, utratą, nieuprawnioną modyfikacją,
 - d) stosowanie mechanizmów kryptograficznych w sposób adekwatny do zagrożeń lub wymogów przepisu prawa,
 - e) zapewnieniu bezpieczeństwa plików systemowych,
 - f) redukcji ryzyk wynikających z wykorzystania opublikowanych podatności technicznych systemów teleinformatycznych.
 - g) niezwłocznym podejmowanie działań po dostrzeżeniu nieujawnionych podatności systemów teleinformatycznych na możliwość naruszenia bezpieczeństwa,

h) kontroli zgodności systemów teleinformatycznych z odpowiednimi normami i politykami bezpieczeństwa.

14) bezzwłoczne zgłaszanie incydentów naruszenia bezpieczeństwa informacji w określony i z góry ustalony sposób, umożliwiając szybkie podjęcie działań korygujących;

15) zapewnienie okresowego audytu wewnętrznego w zakresie bezpieczeństwa informacji.

3. System zarządzania bezpieczeństwem informacji spełnia wymogi, o których mowa w ust. 1 i 2, jeżeli został opracowany na podstawie Polskiej Normy PN ISO/IEC 27001:2007 „Technika informatyczna – Techniki bezpieczeństwa – Systemy zarządzania bezpieczeństwem informacji – Wymagania” wraz z normami uzupełniającymi lub normy go zastępującej, a ustanawianie zabezpieczeń, zarządzanie ryzykiem oraz audytowanie odbywa się na podstawie Polskich Norm związanych z tą normą, w tym:

1) PN-ISO/IEC 17799:2007 “Technika informatyczna – Techniki bezpieczeństwa – Praktyczne zasady zarządzania bezpieczeństwem informacji”,

2) PN-ISO/IEC 27005:2010 “Technika informatyczna – Techniki bezpieczeństwa – Zarządzanie ryzykiem w bezpieczeństwie informacji”

3) PN-ISO/IEC 24762:2010 “Technika informatyczna – Techniki bezpieczeństwa – Wytyczne dla usług odtwarzania techniki teleinformatycznej po katastrofie”.

4. W przypadkach uzasadnionych określonych przepisem prawa lub analizą ryzyka w systemach teleinformatycznych podmiotów realizujących zadania publiczne ustanawia się dodatkowe zabezpieczenia inne niż te, które wynikają z ust. 2.

§ 15. 1. Rozliczalność w systemach teleinformatycznych podlega wiarygodnemu dokumentowaniu w postaci elektronicznych zapisów w dziennikach systemów (logach). W uzasadnionych przypadkach dzienniki systemowe mogą być prowadzone w formie pisemnej.

2. W dziennikach systemów, o których mowa w ust. 1, odnotowuje się działania użytkowników lub procesów polegające na dostępie do:

1) systemu z uprawnieniami administracyjnymi;

2) konfiguracji systemu, w tym konfiguracji zabezpieczeń;

3) przetwarzanych w systemach danych podlegających prawnej ochronie w zakresie wymaganym przepisem prawa.

3. Ustala się czas przechowywania informacji w dziennikach systemowych, o których mowa w ust. 2, na 2 lata od chwili powstania zapisu.

4. Jeśli przepis szczegółowy ustala dłuższy czas przechowywania lub przechowywanie wieczyste, zapisy logów po upływie czasu, o którym mowa w ust. 3, mogą podlegać składowaniu na zewnętrznych informatycznych nośnikach danych.

5. W zależności od potrzeb kierownik podmiotu publicznego może nakazać rejestrowanie innych informacji niezbędnych do uzyskania rozliczalności niż te, o których mowa w ust. 2.

6. Czas przechowywania zapisów zawartych w logach zawierających inne informacje niż te, które zostały wymienione w ust. 2, ustala kierownik podmiotu publicznego w zależności od ich charakteru i możliwości technicznych, jednak nie krótszy niż 6 miesięcy.

§ 16. Systemy teleinformatyczne podmiotów realizujących zadania publiczne działające w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia należy dostosować do wymagań określonych w § 13, najpóźniej w terminie 2 lat od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 17. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia²⁾.

PREZES

RADY MINISTRÓW

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniami: Rady Ministrów z dnia 11 października 2005 r. w sprawie minimalnych wymagań dla systemów teleinformatycznych (Dz. U. Nr 212, poz. 1766) oraz Rady Ministrów z dnia 11 października 2005 r. w sprawie minimalnych wymagań dla rejestrów publicznych i wymiany informacji w formie elektronicznej (Dz. U. Nr 214, poz. 1781), które utraciły moc z dniem 17 grudnia 2010 r. na podstawie art. 14 ustawy z dnia 12 lutego 2010 r. o zmianie ustawy o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne i oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 40, poz. 230).

ZAŁĄCZNIK NR 1
IDENTYFIKATORY OBIEKTÓW WYSTĘPUJĄCYCH W ARCHITEKTURZE REJESTRÓW PUBLICZNYCH

Lp.	Nazwa obiektu	Identyfikator obiektu	Definicja Identyfikatora obiektu		Pełna nazwa rejestru publicznego zawierającego dane referencyjne opisujące obiekt	Akt prawny stanowiący podstawę prawną funkcjonowania rejestru, o którym mowa w kolumnie 6	Wyrażenie regularne
			Długość pola	Typ i zakres danej			
1	2	3	4	5	6	7	8
1	Osoba fizyczna posiadająca nadany numer PESEL	Numer PESEL	11	Pole znakowe, znaki z zakresu {0..9}	Powszechny Elektroniczny System Ewidencji Ludności	Ustawa z dnia 10 kwietnia 1974 r. o ewidencji ludności i dowodach osobistych (Dz. U. z 2006 r. nr 139, poz. 993, z późn. zm.)	\d{10}
2	Podmiot	Numer REGON	14	Pole znakowe, znaki z zakresu {0..9}	Rejestr publiczny właściwy dla rodzaju podmiotu	Ustawa właściwa dla rodzaju podmiotu	\d{14}
3	Obiekt przes trzen ny	Punkt adresowy	Identyfikator zasobu informacji przestrzennej (namespace) ¹⁾	do 25	Pole znakowe, znaki z zakresu {A .. Z, a .. z, 0 .. 9, _,-}	Ewidencja Miejscowości, Ulic i Adresów	Ustawa z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2010 r. Nr 193, poz. 1287)
			Identyfikator lokalny (localId)	do 40			
			Identyfikator wersji (versionId)	25			
		Działka ewidencyjna	Identyfikator zasobu informacji przestrzennej (namespace) ¹⁾	do 25	Pole znakowe, znaki z zakresu {A .. Z, a .. z, 0 .. 9, _,-}	Ewidencja Gruntów i Budynków	
			Identyfikator lokalny (localId)	do 40			
			Identyfikator wersji (versionId)	25			

¹⁾ Identyfikator zasobu informacji przestrzennej składa się z dwóch z części:

- Część pierwsza – dwuliterowy kod państwa, wg definicji określonych w normie ISO 3166, w tym przypadku (PL).
- Część druga – oznaczenie zasobu informacji przestrzennej, do którego należą obiekty.

ZAŁĄCZNIK NR 2

FORMATY DANYCH ORAZ STANDARDY ZAPEWNIAJĄCE DOSTĘP DO ZASOBÓW INFORMACJI UDOSTĘPNIANYCH ZA POMOCĄ SYSTEMÓW TELEINFORMATYCZNYCH UŻYWANYCH DO REALIZACJI ZADAŃ PUBLICZNYCH

Lp.	Format danych lub skrócona nazwa standardu	Oryginalna pełna nazwa standardu	Opis standardu	Organizacja określająca format, normę lub standard	Oznaczenie lub nazwa normy albo dokumentu zawierającego specyfikację techniczną wskazanego formatu
1	2	3	4	5	6
A	W celu wymiany zasobów informacyjnych przez podmioty realizujące zadania publiczne stosuje się:				
1.	Do danych zawierających dokumenty tekstowe , tekstowo-graficzne lub multimedialne stosuje się co najmniej jeden z następujących formatów danych:				
1.1	.txt		Dokumenty w postaci czystego (niesformatowanego) zbioru znaków zapisanych w standardzie Unicode UTF-8 jako pliki typu .txt	ISO/IEC	ISO/IEC 10646
1.2	.rtf	Rich Text Format Specification	Dokumenty w postaci sformatowanego tekstu jako pliki typu .rtf	Microsoft Corp.	Wewnętrzny standard Microsoft Corp.
1.3	.pdf	Portable Document Format	Dokumenty tekstowo – graficzne jako pliki typu .pdf	ISO/IEC.	ISO/IEC 32000-1
1.4	.xps	XML Paper Specification	Dokumenty tekstowo – graficzne jako pliki typu .xps	Microsoft Corp., Ecma International	ECMA-388
1.5	.odt	Open Document Format for Office Application	Dokumenty w postaci sformatowanego tekstu jako pliki typu .odt	ISO/IEC.	ISO/IEC 26300

Lp.	Format danych lub skrócona nazwa standardu	Oryginalna pełna nazwa standardu	Opis standardu	Organizacja określająca format, normę lub standard	Oznaczenie lub nazwa normy albo dokumentu zawierającego specyfikację techniczną wskazanego formatu
1	2	3	4	5	6
1.6	.ods	Open Document Format for Office Application	Dokumenty w postaci sformatowanego arkusza kalkulacyjnego jako pliki typu .ods	ISO/IEC.	ISO/IEC 26300
1.7	.odp	Open Document Format for Office Application	Dokumenty w postaci prezentacji multimedialnych jako pliki typu .odp	ISO/IEC.	ISO/IEC 26300
1.8	.doc	Microsoft Office Word	Dokumenty w postaci sformatowanego tekstu jako pliki typu .doc	Microsoft Corp.	Wewnętrzny standard Microsoft Corp.
1.9	.xls	Microsoft Office Excel	Dokumenty w postaci sformatowanego arkusza kalkulacyjnego	Microsoft Corp.	Wewnętrzny standard Microsoft Corp.
1.10	.ppt	Microsoft Office PowerPoint	Dokumenty w postaci prezentacji multimedialnych jako pliki typu .ppt	Microsoft Corp	Wewnętrzny standard Microsoft Corp.
1.11	Open XML	Office Open Document	Otwarty standard ISO dokumentów elektronicznych w tym: .docx .xlsx .pptx	ISO/IEC	ISO/IEC 29500
1.12	.csv	Comma Separated Values	Wartości rozdzielone przecinkiem	IETF	RFC 4180

Lp.	Format danych lub skrócona nazwa standardu	Oryginalna pełna nazwa standardu	Opis standardu	Organizacja określająca format, normę lub standard	Oznaczenie lub nazwa normy albo dokumentu zawierającego specyfikację techniczną wskazanego formatu
1	2	3	4	5	6
2.	Do danych zawierających informację graficzną stosuje się co najmniej jeden z następujących formatów danych:				
2.1	.jpg (.jpeg)	Digital compression and coding of continuous-tone still images	Plik typu .jpg (Joint Photographic Experts Group)	ISO/IEC	ISO 10918
2.2	.tif (.tiff)	Tagged Image File Format	Plik typu .tif	ISO/IEC	ISO 12234-2, ISO 12639
2.3	.geotiff	Geographic Tagged Image File Format	Plik typu .geotiff	NASA Jet Propulsion Laboratory	GeoTIFF Revision 1.0
2.4	.png	Portable Network Graphics	Plik typu .png	ISO	ISO/IEC 15948
2.5	.svg	Scalable Vector Graphics	Plik grafiki wektorowej	W3C	-
3.	Do danych zawierających informację dźwiękowa lub filmowa stosuje się odpowiednio co najmniej jeden z następujących formatów danych:				
3.1	.wav	wave form audio format	plik audio	-	-
3.2	.mp3	MP3 File Format	plik audio	ISO/IEC	ISO/IEC 11172-3 ISO/IEC 13818-3
3.3	.avi	Audio Video Interleave	niekompresowany plik audio/wideo	IBM Corporation /Microsoft Corporation	
3.4	.mpg .mpeg	MPEG-2 Video Encoding	plik wizualny z dźwiękiem lub bez.	ISO/IEC	ISO/IEC 14496

Lp.	Format danych lub skrótowa nazwa standardu	Oryginalna pełna nazwa standardu	Opis standardu	Organizacja określająca format, normę lub standard	Oznaczenie lub nazwa normy albo dokumentu zawierającego specyfikację techniczną wskazanego formatu
1	2	3	4	5	6
3.5	.mp4 .m4a mpeg4	MPEG-4 Visual Coding	plik wizualny z dźwiękiem lub bez	ISO/IEC	ISO/IEC 14496
4.	Do kompresji (zmniejszenia objętości) dokumentów elektronicznych stosuje się co najmniej jeden z następujących formatów danych:				
4.1	.zip	ZIP file format	Format kompresji plików	PKWAREInc.	-
4.2	.tar	Tape Archiver	Format archiwizacji plików (używane zwykle wraz z.gz)	FSF	-
4.3	.gz (.gzip)	GZIP file format	Format kompresji plików	IETF	RFC 1952
4.4	.7Z	7-Zip file format	Format kompresji plików	Igor Pavlov	-
5.	Do tworzenia stron WWW stosuje się co najmniej jeden z następujących formatów danych:				
5.1	.html	Hypertext Markup Language	Standard języka znaczników formatujących strony WWW HTML 4.01	ISO/IEC	ISO/IEC 15445
5.2	.xhtml	Extensible Hypertext Markup Language	Standard języka znaczników formatujących strony WWW	W3C	-
5.3	.html	Hypertext Markup Language	Standard języka znaczników formatujących strony WWW wykorzystywany w zakresie prezentacji informacji w komputerach kieszonkowych (PDA) XHTML basic	W3C	-

Lp.	Format danych lub skrótowa nazwa standardu	Oryginalna pełna nazwa standardu	Opis standardu	Organizacja określająca format, normę lub standard	Oznaczenie lub nazwa normy albo dokumentu zawierającego specyfikację techniczną wskazanego formatu
1	2	3	4	5	6
5.4	.css	Cascading Style Sheets	Kaskadowy Arkusz Stylu	W3C	-
B.	Do określenia struktury i wizualizacji dokumentu elektronicznego stosuje się następujące formaty danych:				
1.	Do definiowania układu informacji polegającego na określeniu elementów informacyjnych oraz powiązań między nimi stosuje się następujące formaty danych:				
1.1	.xml	Extensible Markup Language	Standard uniwersalnego formatu tekstowego służącego do zapisu danych w formie elektronicznej	W3C	-
1.2	.xsd	Extensible Markup Language	Standard opisu definicji struktury dokumentów zapisanych w formacie XML	W3C	-
1.3	.gml	Geography Markup Language	Język Znaczników Geograficznych	OGC	-
2.	Do przetwarzania dokumentów zapisanych w formacie XML stosuje się co najmniej jeden z następujących formatów danych:				
2.1	.xsl	Extensible Stylesheet Language	Rozszerzalny Język Arkuszy Stylów	W3C	-
2.2	.xslt	Extensible Stylesheet Language Transformation	Przekształcenia Rozszerzalnego Języka Arkuszy Stylów	W3C	-
3.	Do elektronicznego podpisywania i szyfrowania dokumentów elektronicznych stosuje się:				
3.2	XMLsig	XML-Signature Syntax and Processing	Podpis elektroniczny dokumentów w formacie XML	W3C	

Lp.	Format danych lub skrócona nazwa standardu	Oryginalna pełna nazwa standardu	Opis standardu	Organizacja określająca format, normę lub standard	Oznaczenie lub nazwa normy albo dokumentu zawierającego specyfikację techniczną wskazanego formatu
1	2	3	4	5	6
3.3	XAdES	XML Advanced Electronic Signatures	Podpis elektroniczny dokumentów w formacie XML	ETSI	ETSI TS 101 903
3.4	PAdES	PDF Advanced Electronic Signatures	Podpis elektroniczny dokumentów w formacie PDF	ETSI	ETSI TS 102 778
3.5	CAdES	CMS Advanced Electronic Signatures	Podpis elektroniczny dokumentów w formacie CMS	ETSI	ETSI TS 101 733
3.6	XMLenc	XML Encryption Syntax and Processing	Szyfrowanie dokumentów elektronicznych w formacie XML	W3C	-

Objaśnienia skrótów nazw organizacji z kol. 5:

- FSF - Free Software Foundation
- IETF - Internet Engineering Task Force
- ISO - International Standardization Organization
- OASIS - Organization for the Advancement of Structured Information Standards
- OGC - Open Geospatial Consortium Inc.
- OMA - Open Mobile Alliance
- W3C - World Wide Web Consortium
- ETSI - European Telecommunications Standards Institute

ZAŁĄCZNIK NR 3

FORMATY DANYCH OBSŁUGIWANE PRZEZ PODMIOT REALIZUJĄCY ZADANIE PUBLICZNE W TRYBIE ODCZYTU

Lp.	Format danych lub skrócona nazwa standardu	Oryginalna pełna nazwa standardu	Opis standardu	Organizacja określająca normę lub standard	Nazwa normy, standardu lub dokumentu normalizacyjnego albo standaryzacyjnego
1	2	3	4	5	6
1.	.dwg	-	plik binarny programu AutoCAD z grafiką wektorową	Autodesk	Wewnętrzny standard Autodesk
2.	.dwf	-	skompresowany plik programu AutoCAD	Autodesk	Wewnętrzny standard Autodesk
3.	.dxf	-	plik programu AutoCAD kodowany znakami ASCII	Autodesk	Wewnętrzny standard Autodesk
4.	.dgn	-	pliki programu MicroStation z grafiką wektorową	Bentley Systems.	Wewnętrzny standard Bentley Systems
5.	.jp2	Joint Photographic Experts Group 2000	Format graficzny JPEG2000	ISO/IEC	ISO 15444-1
6.	.ogg	Ogg Vorbis Audio Format	plik audio	Xiph.Org Foundation	-
7.	.ogv	Theora Video Format	plik audiowizualny z dźwiękiem lub bez	Xiph.Org Foundation	-

ZAŁĄCZNIK NR 4**WYMAGANIA *Web Content Accessibility Guidelines (WCAG 2.0)* DLA SYSTEMÓW TELEINFORMATYCZNYCH W ZAKRESIE DOSTĘPNOŚCI DLA OSÓB NIEPEŁNOSPRAWNYCH**

W systemie teleinformatycznym podmiotu służącym do realizacji zadania publicznego należy zapewnić spełnienie następujących wymagań:

Lp.	Zasada	Wymaganie	Pozycja w WCGA 2.0	Poziom
1.	Zasada 1 – Postrzeganie	Wymaganie 1.1	1.1.1	A
2.		Wymaganie 1.2	1.2.1	A
3.			1.2.2	
4.			1.2.3	
5.		Wymaganie 1.3	1.3.1	A
6.			1.3.2	
7.			1.3.3	
8.		Wymaganie 1.4	1.4.1	A
9.			1.4.2	AA
10.			1.4.3	
11.			1.4.4	
12.			1.4.5	
13.	Zasada 2 – Funkcjonalność	Wymaganie 2.1	2.1.1	A
14.			2.1.2	
15.		Wymaganie 2.2	2.2.1	A
16.			2.2.2	
17.		Wymaganie 2.3	2.3.1	A
18.		Wymaganie 2.4	2.4.1	A
19.			2.4.2	
20.			2.4.3	
21.			2.4.4	
22.			2.4.5	AA
23.		2.4.6		
24.		2.4.7		
25.	Zasada 3 – Zrozumiałość	Wymaganie 3.1	3.1.1	A
26.			3.1.2	AA
27.		Wymaganie 3.2	3.2.1	A
28.			3.2.2	
29.			3.2.3	AA
30.			3.2.4	
31.		Wymaganie 3.3	3.3.1	A
32.			3.3.2	AA
33.			3.3.3	
34.			3.3.4	
35.	Zasada 4 – Kompatybilność	Wymaganie 4.1	4.1.1	A
36.			4.1.2	

Uzasadnienie

Projektowane rozporządzenie wykonuje upoważnienie ustawowe zawarte w art. 18 znowelizowanej ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2005 r. Nr 64, poz. 565, z późn. zm.), zwanej dalej w skrócie ustawą o informatyzacji. W przepisie delegującym występują trzy punkty wskazujące na potrzebę uregulowań prawnych w następujących sprawach:

- minimalnych wymagań dla systemów teleinformatycznych,
- minimalnych wymagań dla rejestrów publicznych i wymiany informacji w postaci elektronicznej,
- Krajowych Ram Interoperacyjności.

W odniesieniu do minimalnych wymagań dla systemów teleinformatycznych i Krajowych Ram Interoperacyjności dyspozycja delegacji nakazuje uwzględnienie mających zastosowanie Polskich Norm.

Delegacja art. 18 występowała w podobnym brzmieniu przed nowelizacją ustawy o informatyzacji obejmowała jednak tylko dwa pierwsze z wymienionych powyżej punktów, bez Krajowych Ram Interoperacyjności. Skutkowało to tym, że możliwe było wydanie dwóch odrębnych rozporządzeń. Wprowadzenie pojęcia Krajowych Ram Interoperacyjności w zasadniczy sposób zmieniło sytuację. Samo pojęcie ram interoperacyjności wywodzi się z dokumentu powstałego w wyniku projektów IDABC oraz ISA realizowanych na rzecz Komisji Europejskiej w postaci Europejskich Ram Interoperacyjności wersja 2.0. (EIF 2.0). Dokument EIF 2.0 nie stanowi co prawda obowiązującej normy prawnej, należy go jednak traktować jako wytyczną do opracowania Krajowych Ram Interoperacyjności. Pojęcie interoperacyjności występujące w słowniku ustawy o informatyzacji zostało zaczerpnięte z dokumentu EIF. Zgodnie z definicją ustawową interoperacyjności uregulowania normatywne zawarte w przepisach wykonawczych powinny obejmować zagadnienia interoperacyjności semantycznej, organizacyjnej oraz technologicznej. Biorąc pod uwagę, że minimalne wymagania dla systemów teleinformatycznych dotyczą interoperacyjności na poziomie technologicznym, a minimalne wymagania dla rejestrów publicznych i wymiany informacji w postaci elektronicznej dotyczą interoperacyjności semantycznej, a ponadto, że dla każdego z tych obszarów powinny być ustalone wymogi organizacyjne, które są jedną z warstw interoperacyjności wymienianych w EIF 2.0, zasadnym wydaje się wydanie jednego aktu normatywnego w formie rozporządzenia w sprawie Krajowych Ram Interoperacyjności, minimalnych wymagań dla rejestrów publicznych i wymiany informacji w postaci elektronicznej oraz minimalnych wymagań dla systemów teleinformatycznych. Jednocześnie stosując zasadę przechodzenia od uregulowań ogólnych do szczegółowych należy w rozporządzeniu opisać kolejno: Krajowe Ramy Interoperacyjności, minimalne wymagania dla rejestrów publicznych i wymiany informacji w postaci elektronicznej, minimalnych wymagań dla systemów teleinformatycznych. Należy przy tym podkreślić, że z uwagi na nieostrą granicę pomiędzy wymienionymi zagadnieniami niecelowe jest dzielenie tego aktu normatywnego na rozdziały.

Zgodnie z definicją interoperacyjność, to zdolność różnych podmiotów oraz używanych przez nie systemów teleinformatycznych i rejestrów publicznych do współdziałania na rzecz osiągnięcia wzajemnie korzystnych i uzgodnionych celów, z uwzględnieniem współdzielenia informacji i wiedzy przez wspierane przez nie procesy biznesowe realizowane za pomocą wymiany danych za pośrednictwem wykorzystywanych przez te

podmioty systemów teleinformatycznych. Z przywołanej definicji wynika, że oddziaływanie prawne powinno dotyczyć zarówno systemów teleinformatycznych wykorzystywanych do realizacji zadań publicznych, jak i spraw organizacyjnych współdziałających podmiotów. W odniesieniu do zagadnień związanych z interoperacyjnością technologiczną oraz organizacyjną delegacja ustawowa nakazuje uwzględnienie norm stanowiących przez Polski Komitet Normalizacji. W obszarze technologii informatycznych, obejmujących w pierwszym rzędzie globalną sieć wymiany informacji jaką jest Internet, często nie ma norm krajowych. Oznacza to, że w celu zapewnienia współpracy pomiędzy podmiotami realizującymi zadania publiczne z wykorzystaniem tej sieci, w tym współpracy transgranicznej, niezbędne jest korzystanie ze standardów międzynarodowych, w tym przypadku standardów de facto opracowywanych przez Internet Engineering Task Force (IETF).

Podobnie przedstawia się sprawa języka opisu struktur danych wymienianych pomiędzy podmiotami realizującymi zadania publiczne, gdzie zastosowanie mają standardy de facto określane przez World Wide Web Consortium (W3C), powszechnie przyjęte w tym zakresie i sankcjonowane również przez polskie akty normatywne rangi rozporządzenia.

Zgodnie z pojęciem językowym ramy interoperacyjności w kontekście niniejszego rozporządzenia oznaczają zakres lub zasięg oddziaływania przepisów prawa na zagadnienia związane z wymianą informacji przez podmioty realizujące zadania publiczne ze wszystkimi interesariuszami tej wymiany. Ramy interoperacyjności będą określać zarówno sztywne wymogi w postaci wymagań minimalnych, ale też rekomendacje mające za zadanie zapewnienie interoperacyjności w przypadkach fakultatywnych ponad wymagania minimalne. Rekomendacje są dynamiczną częścią Krajowych Ram Interoperacyjności. Ich stosowanie przez podmioty realizujące zadania publiczne powinno mieć zastosowanie przede wszystkim w obszarze interfejsów łączących systemy informatyczne różnych podmiotów. Wewnątrz systemu rekomendacje takie nie muszą obowiązywać, jednak racjonalne wydaje się stosowanie rozwiązań proponowanych przez rekomendacje i w tym obszarze. Z uwagi na to, że delegacja ustawowa nie sytuuje żadnego organu koordynującego osiąganiem interoperacyjności, jedynym rozwiązaniem pozostaje przypisanie funkcji koordynacyjnych w tym zakresie ministrowi właściwemu do spraw informatyzacji. Takie podejście wynika z przepisu art. 12a ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej.

Przy tworzeniu systemu zarządzania interoperacyjnością należy kierować się zasadą jawności prac nad ustanawianiem rekomendacji interoperacyjności, a same rekomendacje nie mogą naruszać swobody gospodarczej na rynku usług i dostaw informatycznych, zapewniając równy dostęp do tego rynku wszystkim jego uczestnikom z preferowaniem standardów otwartych.

Interoperacyjność można uzyskać na kilka sposobów, w tym poprzez: ujednolicenie, wymiennosc lub zgodność. Podstawowym sposobem powinno być osiąganie interoperacyjności poprzez zapewnienie wymiennosci. Należy jednak zauważyć, że nie można wykluczyć pozostałych dwóch sposobów. Należy zaznaczyć, że w przypadku ujednolicenia zastosowanie tego sposobu nie wyklucza stosowania prawa zamówień publicznych i nie znosi obowiązku zapewnienia neutralności technologicznej. Należy ponadto zauważyć, że zastosowany sposób osiągania interoperacyjności nie musi odnosić się do całego systemu teleinformatycznego podmiotu realizującego zadanie publiczne, ale może dotyczyć pewnych jego części składowych.

Architekturę systemu teleinformatycznego należy rozumieć jako proces rozumowania, realizowany podczas opisywania reguł dla całości lub podzbioru zakresu struktury tego systemu, uwzględniający uwarunkowania funkcjonalne, konstrukcyjne, ekonomiczne i inne - istotne dla konkretnego systemu. Strukturę systemu informatycznego opisaną w wyniku jego projektowania architektonicznego nazywa się modelem architektonicznym systemu teleinformatycznego lub modelem architektury systemu.

Ustalając zasady interoperacyjności na poziomie semantycznym należy zdefiniować podstawowe typy obiektów w sferze wymiany informacji pomiędzy podmiotami realizującymi zadania publiczne. Dla każdego z tych obiektów należy wyznaczyć jednoznaczny identyfikator w ramach danego typu oraz określić rejestr publiczny zawierający dane referencyjne. Za rejestr zawierający dane referencyjne należy uznać taki rejestr, w którym dane te są pierwotnie gromadzone. W rozporządzeniu ustalono trzy podstawowe typy obiektów:

- osoba fizyczna, posiadająca nadany numer PESEL;
- osoba prawna, jednostka organizacyjna nie posiadająca osobowości prawnej lub organ władzy publicznej, zwane podmiotem,
- obiekt przestrzenny.

Jako identyfikator osoby fizycznej wskazano numer PESEL, a rejestrem zawierającym dane referencyjne jest rejestr PESEL. W przypadku gdy podmiot publiczny prowadzi rejestr obejmujący osoby fizyczne nieposiadające nadanego numeru PESEL lub w przepisie sytuującym rejestr wskazano na inny identyfikator identyfikacja takiej osoby odbywa się według cechy informacyjnej właściwej dla danego rejestru.

W przypadku podmiotu dane referencyjne znajdują się w różnych rejestrach lub dla niektórych podmiotów takich rejestrów nie ma (np. wspólnoty mieszkaniowe). W przypadku podmiotów jednolitym identyfikatorem jest numer REGON. Z rejestru REGON można wnioskować o tym, gdzie znajduje się rejestr zawierający dane referencyjne.

W odniesieniu do obiektu przestrzennego za jednolite identyfikatory należy uznać identyfikator punktu adresowego i identyfikator działki ewidencyjnej zawarte w rejestrach prowadzonych na podstawie prawa geodezyjnego i kartograficznego. Takie podejście wynika z wdrożenia przepisów Rozporządzenia Komisji (UE) nr 1089/2010 z dnia 23 listopada 2010 r. w sprawie wykonania dyrektywy 2007/2/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie interoperacyjności zbiorów i usług danych przestrzennych. Ponad to w odniesieniu do obiektów przestrzennych w zakresie interoperacyjności mają bezpośrednie zastosowanie przepisy powyższego rozporządzenia KE.

Cechy informacyjne obiektów zawarte będą w rekomendacjach interoperacyjności umieszczonych w repozytorium rekomendacji interoperacyjności.

Podstawowym narzędziem służącym uzyskaniu interoperacyjności są rekomendacje interoperacyjności. Należy zdawać sobie sprawę, że część tych rekomendacji pozostanie poza wpływem polskiej legislacji, jednak ich przyjęcie jest nieuniknione z uwagi na ponadnarodowy charakter takich bytów jak choćby Internet. Zatem standardy i normy dotyczące takich bytów ustalane przez organizacje, których kompetencje wynikają nie z normy prawnej, a z powszechnie i nieformalnie przyjętej zgody nie mogą zostać pominięte. Jednocześnie już dość dawno w dziedzinie produkcji i świadczenia usług zauważono, że efekt synergii działań różnych podmiotów uczestniczących w danym rynku, mimo występującej konkurencyjności, możliwy jest do uzyskania przy wspólnej zgodzie zainteresowanych stron co do przyjmowanych standardów. Podobnie

w przypadku interoperacyjności efekt synergii działań podmiotów realizujących zadania publiczne możliwy jest do uzyskania, gdy rekomendacje interoperacyjności zostaną wypracowane nie w sposób nakazowy, a w drodze szerokiego konsensusu. Ważne jest jednak aby stworzone zostały instytucjonalne ramy dla takich uzgodnień oraz aby uzgodnienia były łatwo dostępne. Temu celowi służy umocowanie ministra właściwego do spraw informatyzacji do zarządzania ustalaniem rekomendacji interoperacyjności i publikowania tychże uzgodnień. Możliwość takiego umocowania nie wynika co prawda *explicite* z delegacji art. 18 ustawy, niemniej implikowana jest ona zadaniami jakie posiada minister właściwy do spraw informatyzacji na podstawie art. 12a pkt 4 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej.

Biorąc pod uwagę przepisy ustawy z dnia 12 września 2002 r. o normalizacji może okazać się niezbędne opublikowanie przez Polski Komitet Normalizacyjny niektórych norm i standardów, o których mowa w rozporządzeniu, w polskiej wersji językowej.

Opracowując standardy wymiany informacji w postaci elektronicznej pomiędzy klientami podmiotów realizujących zadania publiczne należy oddzielnie rozpatrywać kierunki komunikacji. W przypadku klientów powinni mieć oni możliwość przesyłania do podmiotów publicznych plików danych, innych niż te, które określone są we wzorach pism w postaci dokumentów elektronicznych zamieszczonych w centralnym repozytorium, w formatach, które umożliwiają zapoznanie się z treścią takiego pliku z wykorzystaniem nieodpłatnego oprogramowania. Instalacja takiego oprogramowania w podmiocie publicznym, szczególnie w aspekcie spełnienia przez to oprogramowanie warunków bezpieczeństwa, powinna być przedmiotem procedur systemu zarządzania bezpieczeństwem informacji. Liczące się na rynku oprogramowanie służące do wytwarzania plików określonego typu posiada nieodpłatne oprogramowanie umożliwiające odczyt takiego pliku. Umożliwione zatem będzie dostarczanie do podmiotu realizującego zadanie publiczne danych w formatach tworzonych przez specjalistyczne oprogramowanie w sytuacjach gdy po stronie podmiotu publicznego wymagane będzie jedynie zapoznanie się z treścią pliku. Klasycznym przykładem może tu być techniczna dokumentacja budowlana niezbędna do uzyskania pozwolenia na budowę, wytwarzana z wykorzystaniem kosztownego oprogramowania klasy CAD, w sytuacji gdy po stronie organu wydającego decyzję wystarczająca jest operacja odczytu. Z drugiej jednak strony może pojawić się możliwość przedkładania przez nadawców egzotycznych formatów danych i wskazywania również egzotycznych programów służących do ich odczytywania. Mogłoby to być w prosty sposób wykorzystywane do prób instalacji w systemach podmiotu publicznego oprogramowania szkodliwego. W związku z tym, podtrzymując ideę możliwości dostarczania do podmiotu publicznego plików wytworzonych za pomocą specjalistycznego oprogramowania w rozporządzeniu zamieszczono wykaz plików, które muszą być przyjmowane przez podmiot publiczny. Z uwagi na to, że są to wymagania minimalne podmiot publiczny może określić jakie inne typy plików mogą być do tego podmiotu dostarczane przez jego petentów.

Odmienne wygląda sytuacja, gdy to podmiot publiczny ma udostępniać informacje. Przyjęte do tej wymiany formaty powinny z jednej strony racjonalizować koszt wytworzenia takiej informacji w podmiocie publicznym, a z drugiej zapewniać swobodny do niej dostęp klientów tych podmiotów. Dopuszczalne formaty zostały wymienione enumeratywnie w załączniku nr 2 do rozporządzenia.

Bardzo istotną w zakresie wymagań pozafunkcjonalnych dla systemów teleinformatycznych jest sfera zarządzania bezpieczeństwem informacji. Zarządzanie bezpieczeństwem ma na celu zapewnienie informacji

przetwarzanej w systemach podmiotów publicznych zachowania jej dostępności, integralności i poufności z uwzględnieniem takich atrybutów jak autentyczność, rozliczalność, niezaprzeczalność i niezawodność. Dobrą praktyką w zakresie legislacji w tym zakresie jest wskazywanie w aktach normatywnych uznanych na poziomie międzynarodowym norm i standardów. Przykładem takiego podejścia może być Rozporządzenie Komisji (WE) NR 885/2006 (ze zm.) z dnia 21 czerwca 2006 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 w zakresie akredytacji agencji płatniczych i innych jednostek, jak również rozliczenia rachunków EFGR i EFRROW. Załącznik I do rozporządzenia 885/2006 wskazuje na mające zastosowanie normy, w tym normę ISO/IEC 27002. Innym przykładem odwołania do norm może być rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 7 września 2010 r. w sprawie wymagań, jakim powinna odpowiadać ochrona wartości pieniężnych przechowywanych i transportowanych przez przedsiębiorców i inne jednostki organizacyjne, w którym występują odwołania do licznych Polskich Norm. Zatem przywołanie Polskich Norm z zakresu bezpieczeństwa informacji jest zasadne, tym bardziej, że delegacja ustawowa wskazuje na konieczność uwzględnienia w rozporządzeniu Polskich Norm i innych dokumentów normalizacyjnych. Mając to na uwadze jako wiodące w zakresie bezpieczeństwa wskazano Polskie Normy PN ISO/IEC 27001:2007 „Technika informatyczna – Techniki bezpieczeństwa – Systemy zarządzania bezpieczeństwem informacji – Wymagania”. Z norm związanych z wcześniej wymienionych należy uznać za wskazaną normę PN ISO/IEC 17799:2007 „Technika informatyczna – Techniki bezpieczeństwa – Systemy zarządzania bezpieczeństwem informacji – Praktyczne zasady zarządzania bezpieczeństwem informacji” (de facto ISO/IEC 27002). Norma ta wskazuje obszary zabezpieczeń oraz podaje wskazówki metodyczne co do implementacji zabezpieczeń. Jednym z istotnych celów zabezpieczeń ustanawianych w systemach teleinformatycznych, a opisywanych w omawianej normie jest zapewnienie rozliczalności. Służą temu w szczególności zapisy normy PN ISO/IEC 17799 zawarte w rozdziale 10.10 „Monitorowanie” omawiające zabezpieczenia mające na celu wykrywanie nieautoryzowanych działań związanych z przetwarzaniem informacji oraz zapisy rozdziału 11 „Kontrola dostępu” opisujące zabezpieczenia z zakresu dostępu do informacji. W rozporządzeniu w formie przepisów ujęto tylko te zagadnienia, które nie są szczegółowo regulowane w normach, lub normy dopuszczają wielość alternatywnych rozwiązań. Dotyczy to na przykład okresu retencji danych w logach systemów informatycznych gromadzących informacje o aktywności użytkowników i konfiguracjach systemu. Z drugiej strony należy pamiętać, że monitorowanie dostępu do danych wynika z innych przepisów. Na przykład monitorowanie dostępu do danych osobowych wynika z przepisów ustawy o ochronie danych osobowych. Przyjęte w niniejszym rozporządzeniu uregulowania nie uchybiają tym przepisom.

W odniesieniu do eksploatacji systemu teleinformatycznego należy zauważyć, że praktyka wskazuje na wiodącą w tym rolę metodyki ITIL. Metodyka ta stoi u podstaw systemu norm ISO 20000. Zatem w zakresie organizacji i zarządzania w sferze eksploatacji systemu informatycznego powinny być zastosowane metody, o których mówią Polskie Normy PN-ISO/IEC 20000-1:2007 „Technika informatyczna – Zarządzanie usługami – Część 1: Specyfikacja” oraz PN-ISO/IEC 20000-2:2007 „Technika informatyczna – Zarządzanie usługami – Część 2: Reguły postępowania”, będące krajową implementacją norm międzynarodowych.

Pojęcia z zakresu zarządzania bezpieczeństwem informacji oraz z zakresu zarządzania usługą, umieszczone w § 2 zostały przytoczone w brzmieniu wynikającym z normy ISO/IEC 13335-1:2004

Istotnym obszarem, który reguluje rozporządzenie jest kwestia zwiększenia dostępności do usług eAdministracji dla osób niepełnosprawnych, ze szczególnym uwzględnieniem osób niewidomych i niedowidzących. Konieczność uregulowań prawnych w tym obszarze wynika między innymi ze zobowiązań Polski zawartych w Deklaracji Ministrów państw członkowskich Unii Europejskiej zatwierdzonej jednogłośnie w Rydze w dniu 11 czerwca 2006 r. W związku z tym, że rozwiązania technologiczne w obszarze dostępu osób niewidomych i niedowidzących do treści przekazywanych przez Internet nie są objęte uregulowaniami Polskich Norm zasadne jest wykorzystanie do tego celu „Wytycznych Dotyczących Ułatwień Dostępu Do Zawartości Sieci 2.0” (Web Content Accessibility Guidelines) z 27 kwietnia 2006 roku publikowanych przez powszechnie uznawaną organizację World Wide Web Consortium (W3C). Za minimalny poziom wymagań należy przyjąć poziom AA. Jednocześnie w związku z tym, że dotychczas nie było przepisu określającego wymagania w tym zakresie wprowadza się okres przejściowy, który umożliwi podmiotom publicznym dostosować swoje dotychczasowe serwisy internetowe do tych wymagań.

Ocena skutków regulacji

1. Podmioty, na które oddziałuje projekt rozporządzenia:

Projektowane rozporządzenie ma wpływ na organy administracji publicznej prowadzące systemy teleinformatyczne służące do realizacji zadań publicznych. Rozporządzenie ma ponadto wpływ na sektor informatyki w zakresie dostaw i usług. Wpływ ten ma charakter porządkujący rynek i przeciwdziałający praktykom dyskryminacyjnym oraz wzmacnia przejrzystość podejmowania decyzji w zakresie standardów obowiązujących administrację publiczną podczas formułowania wymagań dla systemów teleinformatycznych służących do realizacji zadań publicznych.

2. Konsultacje społeczne:

W ramach konsultacji społecznych projekt zostanie zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Projekt zostanie poddany konsultacjom z następującymi partnerami społecznymi:

- Polskim Towarzystwem Informatycznym (PTI),
- Polską Izbą Informatyki i Telekomunikacji (PIIT),
- Krajową Izbą Gospodarczą Elektroniki i Telekomunikacji (KIGEIT),
- Stowarzyszeniem Instytutu Informatyki Śledczej,
- Związkiem Pracodawców Branży Internetowej Interactive Advertising Bureau Polska,
- Fundacja Wolnego i Otwartego Oprogramowania,
- Fundacja Widzialni.

3. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa

Rozporządzenie może mieć wpływ na sektor publiczny z uwagi na konieczność dostosowania systemów teleinformatycznych dla potrzeb osób niepełnosprawnych. Niemniej jednak należy wskazać, iż proces dostosowania został rozłożony w czasie i może być prowadzony w ramach zmian w systemach wynikających z

ich cyklu życiowego. Konieczność dostosowania systemów do potrzeb osób niepełnosprawnych wynika również z innych obowiązujących przepisów prawa oraz zobowiązań międzynarodowych.

Ewentualne koszty związane ze zmianami w systemach teleinformatycznych podmiotów realizujących zadania publiczne będą pokrywane w ramach środków ujętych w planach finansowych jednostek sektora finansów publicznych, a w przypadku budżetu państwa będą finansowane w ramach limitu wydatków ustalanego we właściwych częściach budżetowych ustawy budżetowej.

Rozporządzenie może mieć wpływ na istniejące i znajdujące się w fazie produkcji systemy teleinformatyczne w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa informacji w tych systemach.

4. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw:

Rozporządzenie pozytywnie wpływa na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość stwarzając podmiotom gospodarczym równy dostęp do rynku zamówień publicznych w zakresie dostaw i usług informatycznych.

5. **Wpływ regulacji na rynek pracy:** Nie przewiduje się wpływu projektowanego rozporządzenia na rynek pracy.

6. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny:

Nie przewiduje się wpływu projektowanego rozporządzenia na sytuację i rozwój regionalny.

Rozporządzenie jest zgodne z prawem Unii Europejskiej.

Rozporządzenie podlega notyfikacji.